Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 365/2025
25.02.2026. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мастиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., правног следбеника пок. тужиоца ББ, бив. из ..., чији је пуномоћник Наташа Виријевић Китановић, адвокат из ..., против туженог „Беосток“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Бранко Димић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 913/24 од 12.06.2024. године, у седници одржаној 25.02.2026. године, донео је

П Р Е С У Д У

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 913/24 од 12.06.2024. године, тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П1 889/21 од 23.12.2022. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиљи на име накнаде трошкова ревизијског поступка исплати 89.300,00 динара, у року од 8 дана од пријема писаног отправка пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 889/21 од 23.12.2022. године, поништено је као незаконито решење туженог од 19.02.2014. године, којим је правном претходнику тужиље, пок. ББ, отказан уговор о раду, обавезан тужени да тужиљи на име накнаде материјалне штете, у виду изгубљене зараде коју би правни претходник тужиље остварио да је радио код туженог у периоду од 19.02.2014. године до 30.04.2014. године, исплати одређене појединачне месечне износе, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, као и да јој на име наканде трошкова парничног посутпка исплати 51.000,00 динара и одбијен као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 913/2024 од 12.06.2024. године, првостепена пресуда је преиначена тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев и захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка и обавезана тужиља да туженом на име накнаде трошкова првостепеног поступка исплати 172.500,00 динара и на име накнаде трошкова жалбеног поступка 58.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011….10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да је ревизија тужиље основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности

Према утврђеном чињеничном стању, правни претходник тужиље пок. ББ је 14.07.2010. године засновао радни однос на неодређено време код туженог, на радном месту ... . Побијаним решењем од 19.02.2014. године отказан му је уговор о раду због скривљених повреда радних обавеза и радне дисциплине утврђених у члану 22. тач. 1, 2. и 12, члану 23. тачка 7. и члану 23. тачка 8. Уговора о раду, те члану 64. тач. 1, 2. и 12. и члану 65. тач. 7. и 8. Правилника о раду туженог, односно стављено му је на терет да својом кривицом није поступио по радном налогу директора од 04.12.2013. године да достави извештај о роковима употребе робе на залихама, који му је упућен путем e-mail поруке, а за који задатак је потребно око 2-3 сата, да по истом налогу није поступио ни након шест дана, због чега је предметни радни задатак извршио ... ВВ 10.12.2013. године, да је 18.12.2013. године изашао на паузу око 10,00 часова са које се није вратио до 10,30 часова, а да је истог дана у његовом радном столу пронађена отворена флаша алкохолног пића са мало садржаја у истој, да је 16.01.2014. године напустио радно место и изашао са посла око 12,00 часова, односно пре истека радног времена и није се вратио на посао до краја радног времена, као и да је 17.01.2014. године напустио радно место одмах ујутру након доласка на посао и није се вратио на посао до краја радног времена без одобрења непосредног руководиоца или директора туженог. Пре доношења решења о отказу уговора о раду запосленом ББ је 10.02.2014. године уручено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, на које се изјаснио препорученом пошиљком предатом пошти 15.02.2014. године, коју је тужени примио 19.02.2014. године.

На овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је применио материјално право из одредби Закона о раду, Уговора о раду и Правилника о раду туженог и оценио да је тужбени захтев основан. Према датим разлозима, тужени није на поуздан и несумњив начин утврдио да је нађена флашица са мало алкохола припадала запосленом ББ, нити да је конзумирао алкохол у време радног времена. Даље, да запослени ББ није изричито одбио сачињавање извештаја о роковима залиха робе у ... туженеог, већ је тражени извештај доставио после шест дана преко e-maila запосленог ВВ, уз чију помоћ је извештај и сачинио. Тужени је утврдио да је ББ 18.12.2013, 16.01.2014. и 17.01.2014. године учинио повреду радне дисциплине, јер се није јавио свом надређеном да му је лоше и да мора да изађе са посла пре истека радног времена,

али да није имао евиденцију о присутности на раду запослених, већ да је ову чињеницу утврдио из изјава других запослених, које су могле бити и нетачне. Поред наведеног, првостепени суд је оценио и да је тужени поступио супротно одредби члана 180. Закона о раду, јер у упозорењу о отказу уговора о раду од 10.02.2014. године запосленом ББ нису на поуздан и правилан начин изнете чињенице у вези настанка отказних разлога, како би запослени могао да се изјаснити о свему што му је стављено на терет, чиме му је ускраћено право на одбрану, а нису му дате инструкције ни остављен временски период у коме би могао да покаже побољшане резултате рада.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и тужбени захтев одбио као неоснован, јер недостатак електронске или писане евиденције присуства на раду запослених код туженог не може утицати на утврђену чињеницу да је запослени ББ 18.12.2013, 16.01.2014. и 17.01.2014. године одлазио са посла пре краја радног времена без обавештења својих надређених и на тај начин учинио повреду радне дисциплине која му је побијаним решењем стављена на терет, а која представља довољан разлог за отказ уговора о раду. Поред наведеног, по оцени другостепеног суда у упозорењу о разлозима за отказ уговора о раду јасно је наведено на који начин и када је запослени ББ испољио непоштовање радне дисциплине одлажењем са радног места пре окончања радног времена и омогућено му је да се о томе изјасни.

По оцени Врховног суда, основано се ревизијом тужиље указује да је другостепени суд погрешно применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев.

Одредбом члана 179. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05... 32/13), важећег у време доношења побијаног решења, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то: 1) ако запослени не остварује резултате рада, односно нема потребна знања и способности за обављање послова на којима ради, 2) ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду, 3) ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Одредбом члана 180. Ст. 1. и 2. истог закона прописано је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. тач. 1) - 6) овог закона запосленог писменим путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање пет радних дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. У упозорењу из става 1. овог члана послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење.

Из цитираних одредби Закона о раду произлази да је смисао упозорења да се запосленом стави до знања да је својим поступањем учинио повреду радне обавезе, односно радне дисциплине и да му се обезбеди право на одбрану односно изјашњење зајемчено Уставом и ратификованом Конвенцијом међународне организације рада број 158 о престанку радног односа на иницијативу послодавца. Сагласно наведеном, послодавац је дужан да пре доношења решења о отказу уговора о раду размотри и цени

наводе из изјашњења запосленог. Дакле, решење о отказу уговора о раду послодавац може да донесе након што је размотрио и оценио све околности случаја, као и наводе које је запослени изнео у писменом изјашњењу на упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, а у вези са повредом радне обавезе или радне дисциплине која му је упозорењем стављена на терет.

У конкретном случају тужени није поступио на наведени начин, јер је донео и запосленом ББ уручио решење о отказу уговора о раду 19.02.2014. године, пре него што је примио његово изјашњење на упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, што је тужени у одговору на тужбу учинио неспорним. Наведно указује да је тужени донео решење о отказу уговора о раду пре него што је размотрио наводе запосленог садржане у изјашњењу на упозорење о постојању разлога за отказ. Како се запослени на упозорење туженог изјаснио у законом прописаном року препорученом пошиљком, сама чињеница да је наведено изјашњење тужени примио тек 19.02.2014. године не ослобађа туженог обавезе да запосленом омогући право на одбрану од навода изнетих у упозорењу.

Из наведених разлога, по оцени Врховног суда, побијано решење о отказу уговора о раду је незаконито, јер је донето супротно одредби члана 180. Закона о раду, што тужбени захтев за поништај решења и накнаду штете у виду изгубљене зараде чини основаним, како је то закључио првостепени суд, па је применом члана 416. став 1. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Тужиљи према успеху ревизијском поступку, применом одредби чл. 153, 154. и 163. ЗПП припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка у укупном износу од 89.300,00 динара и то: за састав ревизије 27.000,00 динара, применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и судске таксе на ревизију 24.920,00 динара и на одлуку о ревизији 37.380,00 динара, према вредности новчаног дела потраживања из Таксене тарифе Закона о судским таксама.

Из наведених разлога, применом члана 165. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић